

מסורת הש"ס

(א) לעיל מג, (ב) [במדבר ו],
(ג) שייך לע"ב, (ד) ג' ח"מ
מכהן הדיוט, (ה) שייך לע"ב,

תורה אור השלם

1. כָּל יְמֵי הַזִּירָו לַיָּ עַל
נֶפֶשׁ מֵת לֹא יָבֵא:
במדבר ו ו
2. וּמִכָּה נֶפֶשׁ בְּהֵמָה
יִשְׁלַמְנָה נֶפֶשׁ תַּחַת
נֶפֶשׁ: ויקרא כד יח

נוסחת הריב"ז

א) לגזרה שזה לכדרכי משום
האמור בזיר דתניא כו':
ב) לה שהרי: ג) ומשמעו:
ד) דא': ה) ועדיין עד שלא
יאמר ש לי בדין דזיר מטמא
למת מזה דנאמר כלל בכו"ג
על כל נפשות מת כו':

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה עד שלא
וכו' כ"ג כו' הס"ד ואח"כ
מ"ה ועד שלא יאמר
יש לי בדין דנזיר
מיטמא למת מצוה
דנאמר כלל כ"ג על כל:

גליון הש"ס

גמ' שומע אני אפי' נפש
בהמה. עי' ביצה דף כ"א
ע"א:

הגהות הגר"א

[א] גמ' (מת) תז"מ (ועי' תוס')

הגהות מהר"ב

רנשבורג

תיצת ומפיק עד כמו

נמחק וי"ב וזה מסיק
עדיו הא"י צבא כיון
שנשא וכו' כל"א א"מ:
[ב] ד"ה או אטו וכו' שה"י
בכה"ג. תיבת בכה"ג נמחק
וי"ב צבא הדיוט. א"מ:
[ג] ד"ה ועד שלא יאמר כו'
דכ"ג או כל"ג. י"ב עין
א"מ דמוחק כל זה מן או
כל"ג וכו' עד ע"ש אוקמי
אכללא דכ"ג וישיבה מן
הכל צבור אחד:

נגהות התוספות

1. ז"ל על נפש מת. 2. ז"ל
- והפס"ה אין. 3. ז"ל דלית.
4. ז"ל אבל לא. 5. ז"ל
- אפילו נפש. 6. ז"ל ומפיק
- ליה מהאי. 7. ז"ל הדיוט.
8. מחיבת או עד חיבת
- לגופיה אין כאלו מקומו אלא
- הוא דיבור בפני"ע וש"יך
- אשר דיבור זה.

כהן גדול פרק שביעי נזיר

ללא ציו ולאמו לאחיו ולאחותו
קרא בנזיר כ"ג מנין: אמרת
אלא נזיר כ"ג מנין: אמרת
הדין שאינו מיטמא ב' שהרי

ולאמו לגזירה שוה לכדרכי דתניא ⁶רבי אומר גבי נזיר כמותם אינו מיטמא אבל מיטמא הוא לנגעם ולזיבתם ואין לי אלא בנזיר בכהן גדול מנין אמרת לא יאמר אמו בכ"ג שאין ת"ל שהרי ק"ו הוא ומה אם במקום שכהן הדיוט מיטמא לאחיו מאביו אין כהן גדול מיטמא לאביו מקום שאין כהן הדיוט מיטמא לאחיו מאמו אינו דין שאין בכ"ג מיטמא לאמו אם זכיתה מהדין מה ת"ל אמו בכהן גדול מופנה להקיש ולדון הימנו גזירה שוה נאמר אמו בנזיר ונאמר אמו בכ"ג מה אמו האמור בנזיר כמותם אינו מיטמא אבל מיטמא הוא לנגעם ולזיבתם אף אמו האמור בכ"ג כמותם אינו מיטמא אבל מיטמא לנגעם ולזיבתם אישכחן בכ"ג נזיר מנלן דתניא ¹כל ימי הזיור לה' על נפש ²א על נפש ³אני אפי' נפש בהמה במשמע כענין שנאמר ²מכה נפש בהמה ת"ל על נפש מת לא יבא בנפש אדם הכתוב מדבר ר' ישמעאל אומר אינו צריך הרי הוא אומר לא יבא בנפשות המטמאות בביאה הכתוב מדבר לאביו ולאמו אינו מיטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה עד שלא יאמר יש לי בדין ומה בכ"ג שקדושתו קדושת עולם מיטמא למת מצוה נזיר שאין קדושתו קדושת עולם אינו דין שמיטמא למת מצוה אינו מביא קרבן על טומאתו לא יטמא למת מצוה אינו מביא קרבן על טומאתו או אינו מיטמא לאביו מרת ק"ו ומה כהן הדיוט שמיטמא לקרובין אינו יטמא לקרובין אינו דין שלא יטמא לשאר מת' הא

יו דכלקמן וגראה לומר דהתנא תפס לדין ק"ו לרווחא דמלה
אמו ודאי ילדמו דלקמן אליבא דר"ע קאמר ליה אבל לר' ישמעל
ניא דלמעטוי אמו קאמי משום דודאי ילדמו דלית ליה הכן כ
מת מצוה ואייתר לאמו לגזירה שוה וקל וחומר לרווחא דמלי
ה תיפוק ליה מגזירה שוה דאמו אמו כמו שאנו לומדים
מצוה דלין גזירה שוה למצוה נראה למחר"ק ^א אי לאו דס
אמו אחיא למת מצוה אבל ^ב לענין למעטוי נגעס וחיבתם
קרא משמעוטיה ע"י ג"ס להכי אינערין למילף מת
ובמע **אני נפש** ^ג **בהמה במשמע**. אי לא כתיב מת אלא נפש שני
קרי מת אע"ג דכתיב (שמות כה) והמת יהיה לו מת סתמא
הכי הוה קרי אומר לוי דנפח דנפח דנפח דנפח דנפח דנפח דנפח

[illegible]

מח.

וְלֵאמֹר שנכתב בב"ג לאוירה שוה. למזר דכתיב צמיר לא יטמא להם צמוטם ודרשין צמוטם יתירא דהא כתיב ברישיה דקדקא על כל נפשות מת. למה לי צמוטם לומר לך צמוטם הוא חלינו מיטמא אבל מיטמא הוא לנגעם ולויצתם נראה דעיקר קרא לנגעם אינטיך דס"ד אמרנא דמלורע חשיב כמת ולויצתם נקט אבא נגעס: **וְאֵין** דא אלא בבזיר. שמוער ליטמא רבי דתניא אומר⁶

וַיִּשְׁמָא אַבְל מִיִּשְׁמָא
 וְלֹא אֵלָא בְּנוֹיָר בִּכְהֵן
 וְזֹמֶר אִמּוֹ בִּכְ"ג שְׁאִין
 הָאֵם בְּמִקּוֹם שִׁכְהֵן
 מֵאֲבִיו אִין כְּהֵן גְּדוֹל
 כְּהֵן הַדְיוּט מִיִּשְׁמָא
 אִין כְּ"ג מִיִּשְׁמָא לֵאמֹר
 תֵּל אִמּוֹ בִּכְהֵן גְּדוֹל
 וְזִמְנָה מִנּוּ גִזְרִיהָ שׁוּה נֶאמֶר
 כְּ"ג מַה אִמּוֹ הָאִמּוֹר
 שְׁמָא אַבְל מִיִּשְׁמָא
 אִמּוֹ הָאִמּוֹר בִּכְ"ג
 אַבְל מִיִּשְׁמָא לִנְגַעִם
 וְזִיִּר מִנְלָן דִּתְנִיא יִבֵּל
 מֵת לֹא יֵבֵא * שׁוּמַע
 מִשְׁמַע כְּעִין שְׁנֵאמֶר
 עַל נֶפֶשׁ מֵת לֹא יֵבֵא
 גְּדוֹל ר' יִשְׁמַעֵאל אֹמֵר
 מֵת לֹא יֵבֵא בִּנְפֻשׁוֹת
 בְּמִדְבַר לֵאבִיו וְלֵאמֹר
 מֵת הוּא לֵמֵת מִצּוּהָ
 וְזִמְנָה כְּ"ג שְׁקִדּוּשְׁתּוֹ
 מֵת מִצּוּהָ נוֹיִר שְׁאִין
 יִנּוּ דִין שְׁמִיִּשְׁמָא לֵמֵת
 וְזִמְנָתוֹ תֵּאמֶר בְּנוֹיִר
 לֹא יִשְׁמָא לֵמֵת מִצּוּהָ
 וְאִינוּ מִיִּשְׁמָא לֵאבִיו
 וְשְׁמִיִּשְׁמָא לְקִרְבּוֹן אִינוּ
 לֹא יִשְׁמָא לְשֹׂאֵר מֵתוֹ
 הָא

תפסם לדין ק"ו לרווחא דמלתא כק"ו דלעיל והך ברייתא כרבי ישמעאל
 "ע קאמר ליה אבא לר' ישמעאל בלאו ק"ו אייתר לאמו שהיא בכלל שאר
 יודאי ולידמו דלית ליה הך צבורה דלקמן הלכך כי כתיב על כל נפשות
 וזה וקל וזומר לרווחא דמלתא: **הכ"ב** גרבינן אשכחנא כהן גדול
 זו אמו כמו שאנו לומדים כהן גדול ממיר לענין נגעם ויחסם ה"נ
 נראה למחר"ק א"י לאו דנפקא לן מת מצוה בזמיר מקרא אחרינא
 ענין למעוטי גביס ויחסם בין צבאן דאדמו וזין צבאן דאין כיון
 להכי אינטרדיך למילף מת מצוה בזמיר מקרא אחרינא: **כ"ג** ר' יו
 נ. א"ל כתיב מת אלא נפש שנאמר ומהה נפש בהמה ישלמה: ת"ל נפש מת
 והמת יהיה לו מת סתמא איקרי נפש מת לא איקרי: **ד'** **ישמעאל**
 ש המטמא צדיקה היינו צבאל הכוזב מדבר ואילו צבילה לא מטמאה
 חותו לא יטמא להם בזמנת: אציו ולאמו אינו מיטמא אבל מיטמא
 קרובין ולאמו לגזירה שזה לכדריז ולאחיו למת מצוה א' ומפיק ליה
 נא ידע בטוב דלא נפיק מת מצוה אלא מלחיו והאי דקאמר לאציו
 בזמיר מיטמא למת מצוה יש לו דצין כלך וחומר למשמש מיניה
 כי למת מצוה. מקרא דרעלי: **א"י** אינו. אלא לך כתיב לאציו ולאמו
 שמה אקרובים אזהרה רחמנא מפני [שמירין] עליהם חזו וזילותא
 : אמרת ק"ו. ^(י) מכהן גדול' דעל כרחיך צבאן זאת לא אחיטית היא
בב"ג. על כל נפשות מת לא יבא: ומאמר כללות בזמיר. על (כל)
 למילף מזיר מציב לענין מת מצוה והא איבא למפיק מה לר"ג
 בין מת מצוה בעי למילף אלא בא לומר דלאציו ולאמו בזמיר מייתר
 לא ידעינן דהיינו קרובים גמי דלפינן להו מכללות דכ"ג. ^(א) או' כלך
 טריך לגופיה והאי דקאמר אף כללות דלמרינן בזמיר מיטמא למת
 ר הכי: **ה"א** **מביע** י"ה **אביו** ו**אמו**. שאינו מיטמא
 לאציו

עין משפט
גר מצוה

י"א א ב מ"י פט"ז מהל'
עומאת אוכלין הל' ט
סמג עשין רמ:

מוסף רע"י

אבל מטמא הוא. בין מיר
בין כהן לנגעם ולזיבתם.
ואינם עוזרים צמגע הזב לא
משום לא יחלל ולא משום
לא יטמא (לעיל חג).

פי' הרא"ש

כל נפשות מות לא
כתיב: כתיב: מטמא
לקרובים דכתיב: לה
ולאביו וגו' לה יטמא:
ולרביהם לה
אשר ידבר אהרן מזבח
שחור כמה ולרביהם אב
גנע נקט. שכן הדין
מנע אהרן מאביו.
ולדין אהרן אהרן מבני
עצמן כי יחיי לדין
עדין יבוס ביבמות.
מנע דעירפא משפת
אם משפת אם. אשח
ביון גדלי קרא שאני
משמא לאביו כ"ש שאני
מנע לאמו: אהרן כ"ש
מבן מנלן. שחור כ"ש
למירב משא דאמו אב
אחיה נהה ליה לאשחיה
בפוייה. ת"ל נפש מה
ביתומה לא אקרי נפש
בנפשות המטמאות
באהל: באהל: לאביו
לאמו אשח מטמא אב
מנע אהרן מנע מצה.
לאמו כדן נקטי' דדרש'
לג'ש. עד
שלא יאמר שישמא לא
מצה ש"י בדין. אבל
משמא אהרן לשאר תלמי
דכתיב נור אהרן
עצב עליהם כ"ש וזמור
אמר קל וזמור
כ"ש שמשמא לקרובים
אני מטמא לשאר תלמי
גלה הכחוש שחין
שיטמא לקרובים
והוא מלמדא ומחמת
כדן דהו און ליה
שיטמא לקרובים אף
לשאר תלמי